

# Kniha Daniel — sto dvadsaťdva

## *Odhalenie pravdy: Cesta cez Daniela 11 a preosievanie Božieho ľudu*

Jeff Pippenger

2024-03-07

Keď bolo svetlo Danielovej jedenástej kapitoly, veršov štyridsať až štyridsaťpäť, v čase konca roku 1989 odpečatené, nepriatelia pravdy poskytli odpor, ktorý Bohu umožnil zjaviť pravdy na obranu základných východísk tohto úseku v knihe Daniel, ktorý sa potom stal predmetom a ohniskom satanových útokov. Tento spor o pravdu a blud v tejto dejinnej etape bol použitý Duchom Svätým na označenie určitých prorockých pravidiel, ktoré mali ďalej rozmnožiť poznanie, ktoré bolo odpečatené a ktoré malo nato skúšať poslednú generáciu dejín zeme. Uvažovali sme o „trojitých aplikáciách proroctva“ a tieto aplikácie sme označili za základné pravidlo, ktoré bolo zjavené prostredníctvom procesu odporu, ktorý satan predložil v tých uplynulých dňoch. Tento sporný proces označuje sestra Whiteová ako „trasenie“.

„Bola mi upriamená pozornosť na Božiu prozreteľnosť medzi Jeho ľuďom a bolo mi ukázané, že každá skúška uskutočnená zušľachtľujúcim, očisťujúcim procesom na vyznávajúcich kresťanoch dokazuje, že niektorí sú troskou. Rýdze zlato sa neobjaví vždy. V každej náboženskej kríze niektorí podľahnú pokušeniu. Božie preosievanie odveje zástupy ako suché lístie. Blahobyť rozmnožuje masu vyznávačov. Súženie ich vyčisťuje z cirkvi. Ako trieda nemajú ducha pevného s Bohom. Vychádzajú spomedzi nás, pretože nie sú z nás; lebo keď pre slovo povstane súženie alebo prenasledovanie, mnohí sa pohoršujú.“ Testimonies, zväzok 4, 89.

„Otrasenie“ nastáva vtedy, keď je pravda rozpečatená Levom z kmeňa Júdovho a následne predložená.

„Pýtala som sa na význam otrasu, ktorý som videla, a bolo mi ukázané, že bude spôsobený priamym svedectvom vyvolaným radou Pravého Svedka Laodicejčanom. To zapôsobí na srdce toho, kto ho prijme, a povedie ho k tomu, aby vyvýšil zástavu a hlásal priamu pravdu. Niektorí toto priame svedectvo nezniesú. Povstanú proti nemu, a práve to spôsobí otras medzi Božím ľuďom.“ Early Writings, 271.

Uvedenie „pravdy“ vždy spôsobuje otras, a pravda, ktorá bola odpečatená v roku 1989, urobila práve to. Jedným z prínosov odporu vzneseného proti pravde bolo vypracovanie súboru pravidiel na ustanovenie nárastu poznania počas rokov, ktoré nasledovali po roku 1989. Rozvinutie týchto pravidiel je paralelné s rozvinutím súboru pravidiel v období milleritov. Všetky trojité aplikácie biblického proroctva prispievajú k jasnosti udalostí posledných dní.

Trojité aplikácie Ríma a Babylona ustanovuje vzťah medzi ženou a šelmou, na ktorej jazdí a nad ktorou kraľuje počas dejín krízy nedeľného zákona, čo je zároveň aj dejinami Božieho výkonného súdu nad neviestkou Babylona.

Trojité použitie výrazu „posol, ktorý pripravuje cestu Poslovi zmluvy“, a takisto aj výrazu „Eliáš“, identifikuje dielo i posolstvo v dvoch obdobiach, ktoré znázorňujú ukončenie času milosti v posledných dňoch. Prvé obdobie sa začína prvým hlasom zo zjavenia v osemnástej kapitole, ktorý predstavuje začiatok vyšetrojúceho súdu nad živými pre laodicejský adventizmus, a posledné obdobie sa začína druhým hlasom zo zjavenia v osemnástej kapitole, ktorý predstavuje vykonávajúci súd nad smilnicou Babylon.

Trojnásobné aplikácie Ríma a Babylonu predstavujú vonkajšie dejiny Božieho ľudu posledných dní, zatiaľ čo trojnásobné aplikácie Eliáša a posla, ktorý pripravuje cestu, predstavujú vnútorné dejiny Božieho ľudu posledných dní. Trojnásobná aplikácia troch Bied označuje posolstvo, ktoré prechádza oboma obdobiami a ktoré spolu predstavujú záverečné obdobie súdu, začínajúce pri dome Božom a potom nad tými, ktorí sú mimo Božieho domu. Tri Biedy označujú, že islam je posolstvom neskorého dažďa a zároveň nástrojom súdu, ktorý Boh používa proti tým, čo vynucujú uctievanie slnka na celom ľudstve. Záver súdu predstavuje „dni Božej pomsty“ tak nad Jeho odpadlíckou cirkvou, ako aj nad bezbožnými mimo Jeho cirkvi.

Keď Ježiš prvýkrát začal svoju službu v zhromaždení v Nazarete, použil 61. kapitolu Izaiáša na vymedzenie svojej služby, posolstva a diela, ktoré zahŕňalo aj určenie času Božej pomsty. Jeho služba, posolstvo a dielo predobrazovali službu, posolstvo a dielo stoštyridsaťštyritisíc, lebo prorocky nasledujú Baránka, kamkoľvek ide.

Duch Pána Hospodina je nado mnou; lebo Hospodin ma pomazal, aby som zvestoval tichým radostnú zvesť; poslal ma obviazať skrúsených srdcom, vyhlásiť zajatým slobodu a väzňom otvorenie žalára; vyhlásiť milostivý rok Hospodinov a deň pomsty nášho Boha; potešiť všetkých zarmútených; ustanoviť smútiacim na Sione, dať im ozdobu namiesto popola, olej radosti namiesto smútku, rúcho chvály namiesto ducha malomysel'nosti; aby ich nazývali stromami spravodlivosti, sadenicou Hospodinovou, aby bol oslávený. A vystavajú dávne rumoviská, pozdvihnú niekdajšie spustošenia a opravia spustošené mestá, spustošenia mnohých pokolení. A cudzinci budú stáť a pásť vaše stáda, a synovia cudzincov budú vašimi oráčmi a vašimi vinohradníkmi. Ale vy sa budete nazývať kňazmi Hospodinovými; ľudia vás budú volať služobníkmi nášho Boha; budete požívať bohatstvo pohanov a ich slávou sa budete honosiť. Izaiáš 61:1–6.

Ježiš bol pomazaný pri svojom krste a tento medzník predobrazuje 11. september 2001, keď sa pomazanie Ducha Svätého začalo zostupovať na tých, ktorí rozpoznali, že vyliatie neskorého dažďa v posledných dňoch bolo predobrazene znázornené dejinami mileritov, ktorí boli dávnymi rumoviskami, ktoré sto štyridsaťštyri tisíc znovu vystavajú, keď sa vrátia na staré chodníky Jeremiášove.

Posolstvo o Kristovej spravodlivosti z odboja roku 1888 sa opäť stalo prítomnou pravdou a posolstvo z odboja roku 1888 bolo radostnou zvesťou, ktorá má moc obviazať zlomené srdcia, ale ktorá je bezmocná otvoriť zatvrdnuté srdcia tých, ktorí majú oči, aby videli, ale nevidia, a ktorí majú uši, aby počuli, ale nerozumejú. Posolstvo o Kristovej spravodlivosti z odboja roku 1888 bolo tiež posolstvom Laodicei, ktoré vtedy opäť prišlo otvoriť väzenské dvere tým, čo boli zajatcami hriechu, prostredníctvom Toho, ktorý má moc otvoriť dvere, ktoré nemôže otvoriť nijaký človek, a

zavrieť dvere, ktoré nemôže zavrieť nijaký človek.

Dňa 11. septembra 2001 mali tí, ktorí mali predkladať túto radostnú zvesť, zároveň aj zvestovať milostivý rok Hospodinov a deň Božej pomsty. Rok Hospodinovej priazne sa tiež začal v tom čase a On je plne ochotný prijať pokánie laodicejského veriaceho až do dňa Božej pomsty, ktorý príde v čoskoro nastávajúcom nedeľnom zákone v Spojených štátoch. Vtedy sa Jeho pomsta prejaví nad cirkvou, ktorá odmietla poznať čas svojho navštívenia, a súčasne sa začína postupný súd nad neviestkou Babylonu.

V deň Jeho prijatia zasľubuje potešiť všetkých, ktorí smútia, a tí, čo smútia v Jeruzaleme, sú znázornení v deviatej kapitole Ezechiela. Ich potešenie sa uskutočňuje prostredníctvom Tešiteľa prijatím posolstva neskorého dažďa, ktoré sa na nich vtedy vylieva. Ale len ak ten dažď rozoznajú. Keď prijmú Tešiteľa a vykonajú dielo budovania dávnych rumovísk prostredníctvom metódy „riadok za riadkom“, ktorá je v pasáži Izaiáša znázornená ako dielo kladenia línie proroctva predstavujúcej spustošenie posvätných dejín na inú líniu proroctva, ktorá znázorňuje spustošenie, potom pozdvihnú spustošenia mnohých pokolení. Potom „cudzinci“ odpovedia tým, ktorí smútia a ktorí sú pozdvinutí ako zástava, aby ich cudzinci videli.

Kristovo ohlásenie Jeho diela a služby, ako sú predložené v šesťdesiatej prvej kapitole Izaiáša, je dielom a službou sto štyridsaťštyritisíc. Toto dielo bolo znázornené v posvätných reformačných hnutiach a v roku 1989 nastal čas konca, ktorý predobrazovali všetky predchádzajúce „časy konca“. Tak ako bol jeden verš, Daniel 8,14, označený za základ a ústredný stĺp milleritského hnutia, veršom, ktorý je základom a ústredným stĺpom hnutia Future for America, je Daniel 11,40. Pre milleritov bolo svetlo ústredného stĺpa znázornené ako svetlo videnia pri rieke Ulai a pre hnutie Future for America bolo svetlo ústredného stĺpa znázornené ako svetlo videnia pri rieke Hiddekel.

„Svetlo, ktoré Daniel prijal od Boha, bolo dané zvlášť pre tieto posledné dni. Videnia, ktoré videl pri brehoch Ulaja a Hiddekelu, veľkých riek Šineáru, sa teraz naplňujú a všetky predpovedané udalosti sa čoskoro stanú.“ Testimonies to Ministers, 112.

Svetlo oboch videní, znázornených dvoma riekami, je navzájom prepojené a naplňa sa v posledných dňoch. Ich vzájomné „prepojenie“ predstavuje spojenie ľudského a božského, čo je posolstvo, ktoré sestra Whiteová opakovane označuje za Kristovo posolstvo v súvislosti s tým, že ľudskosť spojená s božstvom nehreší. Dve rieky predstavujú práve toto prepojenie.

„Nič menšie než dokonalá poslušnosť nemôže zodpovedať norme Božích požiadaviek. Svoje požiadavky nenechal neurčité. Neprikázal nič, čo by nebolo nevyhnutné na to, aby priviedol človeka do súladu so sebou. Máme ukazovať hriešnikom na Jeho ideál charakteru a viesť ich ku Kristovi, jedine milosťou ktorého možno tento ideál dosiahnuť.“

„Spasiteľ vzal na seba slabosti ľudstva a žil bezhriešnym životom, aby sa ľudia nemuseli obávať, že pre slabosť ľudskej prirodzenosti nemôžu zvíťaziť. Kristus prišiel, aby sme sa stali „účastníkmi božskej prirodzenosti“, a Jeho život dosvedčuje, že ľudská prirodzenosť spojená s božskou nepácha hriech.“

„Spasiteľ zvíťazil, aby ukázal človeku, ako aj on môže zvíťaziť. Všetkým satanovým pokušeniam Kristus čelil Božím slovom. Dôverou v Božie zaslúbenia prijímal moc poslúchať Božie prikázania, a pokušiteľ nad Ním nemohol získať nijakú prevahu. Na každé pokušenie odpovedal: ‚Je napísané.‘ Tak nám Boh dal svoje slovo, ktorým môžeme odolávať zlu. Nám patria nesmierne veľké a vzácne zaslúbenia, aby sme sa skrze ne „stali účastníkmi božskej prirodzenosti a unikli porušenosti, ktorá je vo svete pre žiadostivosť.“ 2 Peter 1:4.

„Povedzte pokúšanému, aby nehľadel na okolnosti, na slabosť vlastného ja ani na silu pokušenia, ale na moc Božieho slova. Celá jeho sila je naša. ‚Tvoje slovo,‘ hovorí žalmista, ‚skryl som vo svojom srdci, aby som nezhrešil proti Tebe.‘ ‚Podľa slova Tvojich perí som sa chránil ciest zhubcu.‘ Žalm 119:11; 17:4.“ The Ministry of Healing, 181.

Rozmnoženie poznania v rokoch 1798 a 1989 predstavovalo odpečatenie Božieho prorockého Slova. Jeho Slovo poskytuje moc zvíťaziť, ako zvíťazil On, a „Jeho život dosvedčuje, že ľudstvo spojené s božstvom nepácha hriech.“ Videnie rieky Ulai je videním marah o Jeho zjavení, ktoré je predstavené proroctvom o dvetisíc tristo dňoch. Videnie rieky Hiddekel je videním chazon o prorockých dejinách, ktoré je predstavené proroctvom o dvetisíc päťsto dvadsiatich rokoch. Videnie marah predstavuje božstvo a videnie chazon predstavuje ľudstvo.

Obe rieky starovekého Šineáru, totiž Ulaj a Chiddekel, čiže to, čo je dnes známe ako Tigris a Eufrat, sa napokon spájajú do vodného toku Šatt al-Arab v južnom Iraku a Šatt al-Arab sa potom vlieva do Perzského zálivu. Ježiš používa fyzické a prirodzené na znázornenie duchovného a videnia spojené s týmito dvoma riekami, ktoré sú teraz v procese naplňania, predstavujú spojenie ľudského a božského, ku ktorému dochádza, keď sa približujú k záveru svojej cesty k moru. Táto pravda je ustanovená na začiatku dvoch prorocietiev, ktoré sú znázornené dvoma videniami v Danielovi, ôsma kapitola, verše trinásť a štrnásť. Jedno videnie je otázkou, druhé je odpoveďou, a logicky ich nemožno oddeliť.

Videnie ľudstva, ktoré označuje pošliapavanie svätyne a vojska, sa začalo v roku 677 pred Kr., a videnie božstva, ktoré označuje zjavenie sa Krista, sa začalo v roku 457 pred Kr. Spojenie božstva a ľudstva je znázornené dvestodvadsiatimi rokmi, ktoré spájajú dva východiskové body týchto dvoch videní. Dvestodvadsať je symbolom „spojenia ľudstva s božstvom“ a je takisto znázornené spojením nárastu poznania v čase konca v roku 1798 s nárastom poznania v čase konca v roku 1989.

Formalizované posolstvo odvodené z nárastu poznania v roku 1798 bolo prvýkrát predstavené Millerom v roku 1831 (a potom v novinách Vermont Telegraph v roku 1833). Rok 1831 je dvestodvadsať rokov po vydaní Biblie kráľa Jakuba v roku 1611. Biblia kráľa Jakuba predstavovala dvojité dokument Starého a Nového zákona. Začiatok a koniec dvestodvadsiatich rokov „spojili“ božskú publikáciu s ľudskou publikáciou. Informácia ľudskej publikácie bola odvodená z božského svetla, ktoré bolo odpečatené v čase konca v roku 1798 a potom bolo formalizované prostredníctvom práce ľudského nástroja, ktorý ho začal zverejňovať v roku 1831. Bola to božská publikácia s božsky zapečateným posolstvom, ktoré bolo neskôr ľudstvom odpečatené a potom predstavené prostredníctvom ľudského nástroja. Hebrejské slovo preložené v Božom slove ako „zverejniť“ znamená zvolať, kričať (k), byť slávny, host, pozvať, spomenúť, dať

meno, kázať, ohlasovať, vysloviť, zverejniť. Miller začal zverejňovať svoje posolstvo v roku 1831, potom v roku 1833 bolo doslovne uverejnené vo Vermont Telegraph.

Formalizované posolstvo, odvodené z nárastu poznania v roku 1989, bolo po prvý raz uverejnené v roku 1996 (v časopise The Time of the End), dvestodvadsať rokov po zverejnení dvoch posvätných dokumentov známych ako Deklarácia nezávislosti v roku 1776 (a následne Ústava Spojených štátov) v roku 1789. Začiatok a koniec týchto dvestodvadsiatich rokov spája božstvo s ľudstvom a deje sa tak prostredníctvom zverejnenia dvoch božských dokumentov, počnúc rokom 1776. Keď bola kniha Daniel v čase konca v roku 1989 odpečatená, formalizované posolstvo, ktoré vzniklo prostredníctvom práce ľudského nástroja, bolo uverejnené v roku 1996. Postupnosť bola takáto: božské zverejnenie, potom odpečatenie a napokon ľudské zverejnenie.

V oboch časoch konca sú označené tri kroky pravdy. Obe sa začínajú božskou publikáciou ako prvým krokom a ľudská publikácia vysvetľujúca božské posolstvo je posledným krokom. Prostredný krok nastáva vtedy, keď Lev z kmeňa Júdovho odpečatuje božské posolstvo pre dané dejiny a potom vyberá ľudský nástroj, aby zhromaždil svetlo, ktoré bolo odpečatené z božského dokumentu. Keď dochádza k odpečatovaniu, prejavuje sa vzbura zo strany bezbožných, ktorí nerozumejú vzrastu poznania. Tak je božská publikácia znázornená prvým písmenom hebrejskej abecedy, vzrast poznania je znázornený trinástym písmenom, pri ktorom sa prejavuje vzbura, a ľudská publikácia osobitného božského posolstva pre dané dejiny je posledným písmenom hebrejskej abecedy; a tieto tri písmená spolu znamenajú „pravda“.

Videnia riek Ulai a Hiddekel, ktoré sa teraz nachádzajú v procese naplňania, poukazujú na to, že v posledných dňoch sa nárast poznania z oboch riek spája, aby dokázal, že božstvo spojené s ľudstvom nehreší. Daniel prijal videnie, ktoré predstavuje zjavenie Krista pri závere dvetisícristo-ročného proroctva v roku 1844, keď bol pri rieke Ulai.

I videl som vo videní; a stalo sa, keď som videl, že som bol v Šúšane, v paláci, ktorý je v krajine Élá; a videl som vo videní, že som bol pri rieke Ulaj. Daniel 8:2.

Daniel prijal videnie, ktoré predstavuje videnie dvetisícpäťstosedemdesiatich rokov prorockých dejín, keď bol pri rieke Hidekel.

A dvadsiateho štvrtého dňa prvého mesiaca, keď som bol pri brehu veľkej rieky, ktorá je Hidekel. Daniel 10:4.

Gabriel potom vo verši štrnásť určil účel videnia chazón pri rieke Hidekel.

Teraz som prišiel, aby som ti dal porozumieť, čo postihne tvoj ľud v posledných dňoch; lebo videnie sa ešte vzťahuje na mnohé dni. Daniel 10,14.

Videnie dané pri rieke Ulai označuje Kristov „vzhľad“ (božstvo), keď 22. októbra 1844 náhle prišiel do svojho chrámu. Predstavovalo „božstvo“, ktoré v ten deň vstupuje do chrámu mileritov (ľudstvo) na Deň zmierenia; to jest deň „zjednotenia v jedno“, a predstavuje spojenie božstva s ľudstvom. Videnie dané pri rieke Hidekel označuje, čo postihne Boží ľud (ľudstvo) v posledných dňoch.

Začiatkom videnia „zjavu“ bol rok 457 pred Kr. Dvestodvadsať rokov po prorockom období označujúcom pošliapanie svätyne a zástupu, ktoré sa začalo v roku 677 pred Kr. Koniec dvestodvadsiatich rokov, ktoré boli spojené východiskovým bodom oboch videní, bol označený Podivuhodným Počtárom, ktorý je v Habakukovi 2:20 aj Podivuhodným Jazykovedcom.

Hospodin je však vo svojom svätom chráme; nech pred ním mlčí celá zem. Habakuk 2:20.

Spojenie ľudstva a božstva, znázornené na začiatku východiskovými bodmi týchto dvoch prorocietv, bolo pri ich vzájomných zakončeníach stotožnené kapitolou a veršom, ktoré opisovali zjavenie božstva, náhle prichádzajúceho do chrámu, ktorý si vybudovalo počas štyridsiatich šiestich rokov, začínajúc v čase konca roku 1798 a končiac o štyridsaťšesť rokov neskôr 22. októbra 1844.

Či neviete, že ste chrám Boží a že vo vás prebýva Duch Boží? Ak niekto ničí chrám Boží, toho zničí Boh; lebo chrám Boží je svätý, a tým chrámom ste vy. 1. Korint'anom 3:16, 17.

Dňa 22. októbra 1844, v súlade s videním „zjavenia“, Habakuk rozpoznal, že Pán bol vo svojom svätom chráme. V priebehu štyridsiatich šiestich rokov znovu postavil chrám, ktorý bol dvetisícpäťstodvadsať rokov zničený a pošliapavaný.

A povedz mu: Takto hovorí Hospodin zástupov: Hľa, muž, ktorého meno je Výhonok; a vypuči zo svojho miesta a vystaví chrám Hospodinov. Áno, on vystaví chrám Hospodinov; a ponesie slávu a bude sedieť a panovať na svojom tróne; a bude kňazom na svojom tróne; a rada pokoja bude medzi nimi oboma. A koruny budú Helemovi a Tóbijovi a Jedajovi a Chénovi, synovi Sofoniášovmu, na pamiatku v chráme Hospodinovom. A tí, ktorí sú ďaleko, prídu a budú stavať v chráme Hospodinovom, a poznáte, že ma k vám poslal Hospodin zástupov. A to sa stane, ak budete naozaj poslúchať hlas Hospodina, svojho Boha. Zachariáš 6:12–15.

V Jánovi 2,20 po tom, čo Kristus očistil chrám, čo podľa sestry Whiteovej bolo naplnením tretej kapitoly Malachiáša, tak ako ním bol aj 22. október 1844, Posol zmluvy náhle prišiel do svojho chrámu.

Ježiš im odpovedal a riekol: Zrúťte tento chrám a za tri dni ho postavím. Vtedy Židia povedali: Tento chrám sa staval štyridsaťšesť rokov, a ty ho postavíš za tri dni? On však hovoril o chráme svojho tela. Ján 2:19–20.

Na naplnenie tretej kapitoly Malachiáša Kristus náhle prišiel do svojho chrámu, keď očistil chrám na začiatku svojej služby v druhej kapitole Jánovho evanjelia, čo bolo predobrazom 22. októbra 1844. Očistenie chrámu Kristom v druhej kapitole Jánovho evanjelia a 22. október 1844 boli naplnením tretej kapitoly Malachiáša. V DRUHEJ kapitole Jánovho evanjelia a v DVADSIATOM verši sme informovaní, že ľudský chrám bol budovaný štyridsaťšesť rokov a božský chrám bol vzkriesený za tri dni. Ľudský chrám sa stáva iba Habakukovým „svätým chrámom“ vtedy, keď doň náhle vstúpi božstvo, ako sa to stalo 22. októbra 1844, lebo božstvo spojené s ľudskosťou nehreší. Videnia dvoch veľkých riek Šineára predstavujú pravdu, že ľudskosť spojená s božstvom nehreší.

V ďalšom článku budeme pokračovať v skúmaní štyridsiateho verša jedenástej kapitoly knihy Daniel.

Aj vy ako živé kamene budujte sa v duchovný dom, sväté kňazstvo, aby ste prinášali duchovné obete, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista. 1 Peter 2:5.